

Ændringsforslag til, findes i §§ 32 og 48, hvilke Paragraffer svare til §§ 16 og 35 i Fattigloven af 9de April 1891. — Det er saaledes Bestemmelsen i § 32 om Tidsfristen for Erhvervelse af Forsørgelsesret paa Opholdsstedet, som jeg meget kunde ønske forandret fra 5 Aar til 2 Aar, særlig for at kunne hemme den Hjemsendelse af Folk, som havde modtaget Fattighjælp, der for manges Vedkommende over en meget uheldig Virkning paa hele deres fremtidige Eksistens. — I § 48 ønsker jeg Tidsfristen for Fattighjælps Eftergivelse sat til 1 Aar i Stedet for, som Lovforslaget forudsætter, 5 Aar. Dette Forslag var fremme under den Behandling, som fandt Sted om Fattigloven af 9de April 1891. Det blev imidlertid ikke den Gang vedtaget, hvilket jeg i høj Grad beklager og anser for at være en stor Fejl. Jeg ser nemlig saaledes paa dette Forhold, at det, det gælder om, er at søge at drage disse Folk, som have modtaget Fattighjælp, bort fra Fattighjælpsens Virkninger saa hurtigt som mulig, thi dette vil ganske sikkert bevirke, at de ville gøre sig Anstrengelser for ogsaa i Fremtiden at holde sig uden for Fattigvæsenet og dets Følger og bevare deres borgerlige Retigheder. Jeg tror, dette vil være til Fordel for Samfundet i økonomisk Henseende, lige saa sikkert som det er til Fordel for de enkelte Individer i moralsk Henseende, og jeg vilde meget ønske, at denne Bestemmelse var bleven vedtaget i Loven af 1891. Den Betragtning, jeg her har fremsat med Hensyn til dette Forhold, har jo i øvrigt ogsaa gjort sig gældende med Hensyn til Ordningen af dette Spørgsmaal i Udlandet. Man vil saaledes se, at i Grantrig ophøre Fattighjælpsens Virkninger samtidig med, at Fattighjælpen ophører, og i Thykland eftergives Fattighjælpsens Virkninger efter 1 Aars Forløb. Jeg har tænkt mig, at det vilde være heldigt at faa en Ordning indført her i Landet, tilsvarende den, som paa dette Omraade bestaar i Thykland. Naar jeg alligevel ikke har stillet Ændringsforslag til disse 2 Paragraffer, saa er det, som jeg før nævnte, fordi disse Spørgsmaal vare til Forhandling under Behandlingen af Loven af 9de April 1891, uden at det den Gang lykkedes at faa Forslag i denne Retning vedtagne, og jeg tror ikke, at Forholdene have forandret sig synderligt siden den

Tid. Jeg har saa meget mere undladt det, som det foreliggende Lovforslag væsentlig er en Gengivelse af den Lov, der vedtoges i 1891, og som altsaa nu skal tænkes overført paa Forholdene paa Færøerne. Jeg tror derfor ikke, at der er synderlig Sandynlighed for i nærværende Lovforslag at kunne faa Bestemmelserne om disse Spørgsmaal forandrede. Naar jeg alligevel har fremdraget dem, er det sket, for at jeg kunde faa Lejlighed til at oplyse om, at der vedblivende ligesom tidligere næres et levende Ønske i Befolkningen om at kunne faa de omtalte Forandringer indførte i den her gældende Fattiglov. Jeg vil derfor benytte Lejligheden til at henstille til den høje Regering, om den ikke maatte finde Anledning til at fremsomme med et Lovforslag, der indeholder de Forandringer, som jeg har omtalt, i den Fattiglov, der for Tiden er gældende her i Landet.

Hvad det Ændringsforslag angaar, som jeg har stillet til § 53, har min Bevæggrund været den, at denne Paragraf ikke, efter min Formening, passer til de Forhold, der ere til Stede paa Færøerne, saaledes at den kan komme til Anvendelse der oppe. Da en tilsvarende Bestemmelse var under Forhandling ved Behandlingen af Loven af 1891, blev som det væsentligste Motiv for denne Bestemmelses Indførelse i Loven anført, at det var nødvendigt at have saadanne Straffebestemmelser for at kunne opretholde Disciplinen i de forskellige Forsørgelses- og Uvangsarbejdsanstalter her i Landet. Nu eksisterer der ikke saadanne paa Færøerne, og der er heller ingen Ud- sigt til, at saadanne Anstalter i en overskuelig Fremtid ville blive oprettede. Jeg kan derfor ikke indse Nødvendigheden af Vedtagelsen af en Paragraf, der indeholder den ret inhumane Bestemmelse, at det skal være Fattigbestyrelsen tilladt at ikende temmelig bethdelige Straffe, uden at den almindelige Retsforfølgning har fundet Sted, at den altsaa paa en ret vilkaarlig Maade skal kunne dømme de Folk, der ere den undergivne, og idømme dem Straf for Forseelser, som der ellers ikke have nogen Straf for, naar Forseelserne begaas af andre Statsborgere. Jeg ser heller ikke, at der er Grund til at indføre Undtagelsesstraffe for fattige. Jeg er derfor principi-